

Робърт Галбрейт - „В служба на злото“

2011

This Ain't the Summer of Love

Не беше успял да отмие всичката ѝ кръв. Тъмна линия, подобна на скоба, личеше под нокътя на средния пръст на лявата му ръка. Започна да я чопли, макар че му харесваше да я вижда там като спомен за удоволствията от предишния ден. След минута безплодни опити пъкна окървавения нокът в устата си и го засмука. Острият дъх му припомни миризмата на пороя, който беше бликнал неудържимо върху покрития с плочки под и беше оплискал чак стените. Дънките му се напоиха, а прасковено розовите хавлиени кърпи в банята се превърнаха в окървавени парцали.

Тази сутрин цветовете изглеждаха по-ярки, светът – по-пленителен. Чувстваше се ведър и ободрен, сякаш я беше погълнал и нейният живот се бе влял в него. Убиеш ли ги, вече ти принадлежаха: беше далеч по-върховно овладяване, отколкото чрез секс. Да знаеш как изглеждат в момента на смъртта бе интимност, непостижима между две живи тела.

Обзе го порив на възбуда при мисълта, че никой нямаше представа какво е направил, нито какво още се канеше да извърши. Смучеше средния си пръст, щастлив и умиротворен, облегнат на топлата стена под слабите лъчи на априлското слънце, с поглед, вперен в къщата насреща.

Не беше елегантна къща. Беше най-обикновена. Ала безспорно по-хубаво място за живеене от миниатюрния апартамент, където вчерашните му втвърдени от кръв дрехи, напъкани в черни торби за боклук, чакаха да бъдат изгорени и където бяха ножовете му – лъснали след измиването им с белина, затъкнати зад тръбата под кухненската мивка.

Тази къща тук имаше малко дворче отпред, черна ограда от ковано желязо и отдавна некосена морава. Двете бели външни врати в близост една до друга подсказваха, че триетажната сграда е разделена на апартаменти. В този на приземния етаж живееше момиче на име Робин Елакот. Въпреки че си беше поставил за задача да узнае истинското ѝ име, мислено я наричаше Секретарката. Току-що я бе зърнал да минава пред еркерния прозорец. Познаваше се отдалеч, че е тя заради ярката ѝ коса. Наблюдението на Секретарката беше бонус, приятна добавка. Разполагаше с няколко свободни часа, затова бе решил да дойде да я погледа. Днес беше ден за отдих между ликуването от вчерашния и утрешния ден, между удовлетворението от вече стореното и вълнението от предстоящото.

Дясната врата се отвори и Секретарката излезе, придружавана от мъж.

Все още облегнат на топлата стена, той се загледа към пътя, като стоеше в профил към тях, за да изглежда, все едно чака приятел. Никой от двамата не му обърна внимание. Тръгнаха по улицата. След като им даде минута преднина, реши да ги последва.

Тя беше с дънки, тънко яке и ботуши с ниска подметка. Дългата ѝ къдрава коса леко червенееше на слънцето. Стори му се, че долавя някаква съдържаност у двойката, не разговаряха помежду си.

Биваше го да разгадава хората. Беше разгадал и очаровал момичето, което умря вчера сред окървавените прасковено розови хавлии.

Вървеше след тях по дългата улица в жилищния квартал; беше пъкнал ръце в джобовете, запътен сякаш към магазините, а тъмните му очила не се открояваха в ярката сутрин. Клоните на дърветата се полюшваха под лекия пролетен ветреца. В края на улицата двойката пред него сви наляво към широкия оживен булевард с офиси от

двете страни. Минаха покрай сградата на общината в Ийлинг с блестяща под слънцето окачена стъклена фасада.

Сега съквартирантът, или приятелят на Секретарката, или какъвто там ѝ беше – с отчетливо изрязан профил и квадратна челюст, – ѝ говореше. Тя му отвърна кратко и без усмивка.

Жените бяха такива дребни и мръсни душици. До една бяха намусени кучки, които очакват от мъжете да ги правят щастливи. Само когато лежаха мъртви и изпразнени от съдържание, ставаха пречистени, загадъчни, дори прекрасни. Тогава бяха изцяло твои, неспособни да вдигат скандал, да се съпротивляват или да те напуснат – бяха на разположение да правиш с тях, каквото искаш. Трупът на онази другата беше натежал и отпуснат, след като той източи кръвта му: превърна се в негова кукла, играчка. Продължи да върви след Секретарката и приятеля ѝ през оживения търговски център „Аркадия“, недоловим като дух, като бог. Дали пазаруващите в съботния ден изобщо можеха да го видят, или се беше превърнал в нещо различно, двойно по-жив, получил дарбата да е невидим?

Стигнаха до автобусна спирка. Той се поспря недалеч от тях, престори се, че гледа през отворената врата на закусвалня към отрупана с плодове сергия, към картонени маски на принц Уилям и Кейт Мидълтън на витрината на магазинче за вестници и списания, а всъщност наблюдаваше отраженията им в стъклото.

Щяха да се качат на автобус 83. Той нямаше много пари в джобовете си, но му беше толкова приятно да я гледа, че не искаше да слага край все още. Качи се зад тях и чу мъжът да споменава Уембли Сентръл. Купи си билет и ги последва на горното ниво. Двамата си намериха места един до друг в предната част на автобуса. Той седна недалеч зад тях до свъсена жена, която бе принудена да отмести пазарските си чанти. На моменти гласовете им пробиваха шума от говора на останалите пътници. Когато не приказваше, Секретарката гледеше през прозореца без усмивка на лицето. Не ѝ се ходеше там, където отиваха, сигурен бе в това. Когато отметна кичур коса от очите си, той забеляза, че носи годежен пръстен. Значи щеше да се омъжва... или поне тя така си мислеше. Той прикри усмивката си във вдигнатата яка на якето.

Лъчите на топлото обедно слънце струяха през зацапаните прозорци на автобуса. Качи се група мъже и запълни околните седалки. Двама от тях носеха ръग्би фланелки в червено и черно. Стори му се, че в миг яркостта на деня помръкна. Тези фланелки с полумесец и звезда извикаха в ума му нежелани асоциации. Припомниха му време, когато не се чувстваше като бог. Не искаше щастливият му ден да бъде помрачен и омърсен от стари спомени, ала приповдигнатото му настроение се изгуби. Тийнейджър от групата срещна погледа му, но припряно и разтревожено отклони очи встрани. Той се изправи ядосан и тръгна към стълбите.

Баща и малкият му син бяха стиснали металния прът до вратите на автобуса. Гневът вече с пълна сила се разрази у него: той самият би трябвало да има син. Или по-точно още би трябвало да има син. Представи си момчето, застанало до него, да го гледа с обожание като герой – само че синът му отдавна вече го нямаше и виновен за това изцяло беше човек на име Корморан Страйк.

Той щеше да отмъсти на Корморан Страйк. Щеше да изсипе куп поразии на главата му. Когато слезе на тротоара, насочи поглед към предното стъкло на автобуса, за да зърне за последно златокосата глава на Секретарката. Щеше да я види отново след по-малко от два часа и четири часа. Тази мисъл донякъде уталожиха ненадейно обхваналата го ярост заради фланелките на „Сарацините“. Автобусът потегли, а той пое в противоположната посока и с всяка крачка се успокояваше все повече.

Имаше превъзходен план. Никой не знаеше. Никой не подозираше. А и го чакаше нещо много специално в хладилника у дома.

A rock through a window never comes with a kiss.
Blue Öyster Cult, 'Madness to the Method'

Робин Елакот беше на двайсет и шест, сгодена от около година. Сватбата ѝ беше планирана за преди три месеца, ала неочакваната кончина на бъдещата ѝ свекърва доведе до отлагане на церемонията. Много неща се бяха случили през трите месеца, изминали от датата на неслучилата се венчавка. Дали с Матю щяха да се разбират по-добре, ако бяха разменили обетите си един към друг, питаше се тя. По-малко ли щяха да се карат, ако на пръста ѝ, под годежния пръстен със сапфир, който вече ѝ беше леко хлабав, седеше златна халка?

Докато си проправяше път през неразборията по Тотнъм Корт Роуд в понеделник сутрин, Робин прехвърляше отново в главата си спора от предишния ден. Семената му бяха посети още преди да излязат от къщи за мача по ръгби. Всеки път, като се срещаха със Сара Шадлок и приятеля ѝ Том, Робин и Матю неизменно се скарваха – нещо, което Робин изтъкна, и кавгата, започнала още от мача, се проточи до малките часове на нощта.

– Сара наливаше масло в огъня, за да стане разправия, да му се не види, нима не схващаш? Тя беше тази, която постоянно питаше за него и се връщаше на темата, не аз...

Неспирните пътни ремонти около станцията на метрото Тотнъм Корт Роуд пречеха на придвижването на Робин до работата ѝ още от самото ѝ постъпване в частната детективска агенция на Денмарк Стрийт. Настроението ѝ не се подобри от това, че се препъна в голяма купчина строителни отломки, залитна и едва след няколко крачки възстанови равновесието си. Порой от подсвирквания и похотливи забележки отекна от дълбокия изкоп в пътя, пълен с мъже с каски и флуоресцентни якета. С почервеняло лице тя тръсна червеникаворусата си коса, за да я махне от очите си, мигом ги игнорира и се върна към натрапчивите мисли за Сара Шадлок и непрестанните ѝ лукави подпитвания за шефа на Робин.

– По странен начин е привлекателен, не мислиш ли? Малко поочукан, но на мен не ми пречи. Секси ли е на живо? Едър мъж е, нали?

Робин забелязваше как Матю стиска зъби, докато тя се опитваше да дава хладни и безразлични отговори.

– Само двамата ли сте в офиса? Ама наистина ли? Съвсем никой друг ли няма? „Мръсница – помисли си Робин, чийто обичайно благ характер не се проявяваше по отношение на Сара Шадлок. – Нарочно го правеше.“

– Вярно ли е, че е получил медал за службата си в Афганистан? Ама наистина ли? Леле, отгоре на всичко е и герой от войната!

Робин бе сторила всичко по силите си да прекрати монолога на Сара в прослава на Корморан Страйк, но без резултат. Към края на мача вече се долавяше отчетлива хладина в отношението на Матю към годеницата му. Ала вкиснатото настроение не му попречи да се смее и шегува със Сара на връщане от Викаридж Роуд, а Том, когото Робин намираще за отегчителен и задръстен, им пригласяше с кискане, глух за всякакъв подтекст.

Побутвана от минувачи, които също се мъчеха да избегнат откритите изкопи по пътя, Робин най-сетне се добра до отсрещния тротоар, мина под скелета на бетонния монолит, който някога беше „Сентър Пойнт“ и наново се ядоса, като си припомни какво ѝ бе казал Матю към полунощ, когато караницата им се възпламени.

– Не можеш да спреш да говориш за него, а? Чух те със Сара...

– Не аз първа заговорих, а тя, не си слушал добре.

Ала Матю я имитира с оня обобщен за всички жени глас – изтънял и дебилски:

– „О, косата му е истинска прелест...“

– Дявол го взел, държиш се като параноик! – бе креснала Робин. – Сара се прехласваше по косата на Жак Бъргър, ръгбиста, не по тази на Корморан, а аз само казах...

– „Не по тази на Корморан“ – повтори той отново с идиотското пицене.

Щом зави по Денмарк Стрийт, Робин беше толкова бясна, както и преди осем часа, когато изфуча от спалнята и отиде да спи на дивана.

Сара Шадлок, проклетата Сара Шадлок беше състудентка на Матю и всякак се бе домогвала да го отмъкне от Робин, неговото момиче, останало в Йоркшър... Робин би била на седмото небе, ако можеше да е сигурна, че никога повече няма да зърне Сара, но тя щеше да присъства на сватбата им през юли, без съмнение нямаше да спре да им разваля отношенията и после, и като нищо можеше някой ден да се натресе в службата на Робин, за да се запознае със Страйк, ако интересът ѝ към него беше искрен, а не целеше само да всява раздори между Робин и Матю.

„Посмъртно няма да я запозная с Корморан“, обеща си гневно Робин, докато се приближаваше към куриера, застанал пред външната врата. Държеше клипборд в едната си ръка и дълъг правоъгълен пакет в другата.

– За Елакот ли е? – попита го Робин от разстояние. Очакваше доставка на еднократни фотоапарати, които щяха да са подаръци за гостите на сватбата. Напоследък работното ѝ време беше станало толкова разтегливо, че ѝ беше по-лесно при онлайн поръчките да посочва служебния вместо домашния си адрес.

Куриерът кимна и ѝ поднесе клипборда, без да сваля шлема си за мотоциклет. Робин подписа и взе дългия пакет, който се оказа много по-тежък, отколкото очакваше; усещането бе, че вътре има само един голям предмет, който се плъзна, когато тя го постави под мишница.

– Благодаря ви – каза, но куриерът вече се бе отдалечил и праметнал крак през мотоциклета си. Чу го да отпътува, докато си отключваше, за да влезе в сградата.

Пое по металното стълбище, извиващо се около отдавна повредения старомоден асансьор с мрежа, а токчетата ѝ чаткаха отчетливо. Отключи и отвори стъклената врата с надпис „К. Б. Страйк, частен детектив“.

Умишлено беше дошла по-рано. В момента бяха затрупани със случаи и тя имаше да навакса с писмена работа, преди да започне всекидневното си наблюдение над млада руска еротична танцьорка. По шума от тежки стъпки от горния етаж разбра, че Страйк още е в апартамента си.

Робин постави продълговатия пакет върху бюрото, съблече палтото си и го окачи заедно с чантата си на закачалката зад вратата, после светна лампата, напълни и включи чайника и взе плоското ножче за отваряне на писма от бюрото си. Пак си припомни категоричния отказ на Матю да повярва, че се беше възхищавала на буйната къдрава грива на играещия по крилото Жак Бъргър, а не на късата коса на Страйк, която, честно казано, приличаше на срамно окосмяване. Заби ядно ножа за писма в ръба на пакета, разряза го и кутията се отвори пред нея.

В опаковката беше натикан отрязан женски крак, пръстите бяха прегънати, за да се събере.